

Dues pel·lícules sobre la crisi

He estat a Madriz. Bé, no hi ha problema: fa anys vaig rebre indulgència plenària a Montserrat. Allà, a la capital del "Regne dels funcionaris i dels qui manen", he vist una pel·lícula. No era verda; més aviat negra, amb quelcom de blanc o grogós. Es titulava: "El Pacte de la Moncloa". Starring: Adolfo Suárez, Felipe Gonzalez, Santiago Carrillo, Tierno Galván, Joan Reventós, Anton Gutí, Jordi Pujol, Trias Fargas i els qui pengen. Antiprotagonista: Manuel Fraga Iribarne, i al fons, Blas Piñar. Artistes no invitats, de moment: Centrals sindicals, confederacions patronals i poble. Per a tots ells hi va haver una reestrena i un "pase" per televisió. No era dolenta la pel·lícula; el mal és que era una pel·lícula. Me n'he adonat en tornar a Barcelona, on n'he vist una altra de "cinema verité". Es titulava: "Manifestacions del 4 de novembre contra els efectes de la crisi econòmica". Noi, quin realisme!

La primera pel·lícula començava a l'inrevés que les ianquis dolces. Es veia d'entrada un final feliç (o bé el "the end"), on tothom estava d'acord i signava la pau i deia frases tan rodones com: "Ara comencem una nova etapa en que serà necessària la col·laboració de tots". Aquesta pel·lícula, malgrat tot, semblava no acabar en la sessió que vaig veure. Era com les antigues de Fumanchú: una pel·lícula "per entregues". En el seu argument, quedava clar que es tracta de salvar el país després de llargs debats entorn de com fer-ho. Tots hem salvat el país en determinades ocasions entorn d'una taula amb cagcafè, copa i "puro"; però els personatges de la pel·lícula semblava que ho feien de debó. Vaig sortir-ne convençut que la pel·lícula faria època. Com "Raza", de Francisco Franco —"Jaime de Andrade"— o "El acorazado Potemkin", de Sergei Aisenstein.

En arribar a Barcelona el 4 de novembre (Sant Carles Borromeu), vaig assitir a una altra sessió, o a una segona part de la sèrie, que, com totes les segones parts, no em va agradar tant. Els artistes eren prop de cent mil manifestants al carrer Aragó. La pel·lícula tenia per guionista ni més ni menys que les set centrals sindicals, que donen empena per a ser "estrelles" a Catalunya: UGT, CC. OO., SOC, SU, CSUT, USO i CNT. Aquesta darrera feia de dolent. Es negava a ser unitària i col·laborar amb les al-

tagonistes. Eren —comptant personatge per personatge, no la seva cotització al mercat— quatre contra dues. CC.OO. i UGT feien el paper de moderades i defensaven la pel·lícula que jo havia vist a Madriz; les altres quatre cridaven contra la versió original, demanant la seva traducció entenedora per a tothom.

La pel·lícula de Barcelona era d'acció. Així es podia veure lumpen proletaris amb garrots o navalles atacant els polits obrers que creuen que si la pel·lícula "El Pacte de la Moncloa" no es fa vida, no hi haurà vida normal per a ningú. Em recordava les velles pel·lícules de la depressió econòmica dels anys 20 als Estats Units. Concretament, em recordava la situació del film "Las uvas de la ira", on la gent cabrejada contra els amos cremava les collites. També, en aquell film històric, els moderats frenaven els cabrejats. No se sap com va acabar "Las uvas de la ira", perquè tot de cop va venir la Guerra Civil Espanyola i la Segona Guerra Mundial. De resultes d'ambdues, la depressió passà a segon pla, darera de la crueltat dels esdeveniments. Després, es va reconstruir fins i tot l'economia.

No és pessimisme, que diria el matemàtic de la Història, l'empordanès Alexandre Deulofeu.

Restaurant

Mas Pau

Ctra. d'Olot a 4 Kms de Figueres

ELS HI OFEREIX LES SEVES ESPECIALITATS DE CAÇA

Perdiu a l'ampurdanesa

Perdiu a la col

Cuixa de cérvol agri-dolç

Costellam de cérvol amb salsa poivrade

Civet de cérvol

Civet de llebre amb prunes

Rable de llebre

Costellam de senglar a la ginebra

Cuixa de senglar amb salsa moscovita

Civet de senglar

i els seus salons particulars per a casaments, banquets, reunions familiars, festes...

i per Cap d'any Gran REVEILLON

Reserves: Telèfon 500862 - ext. 82

Nova direcció des d'el primer de juny de 1977

PACTO
DE LA
MONCLOA.

tres ja que no tenien director que els manés, ni serveis d'ordre. Tampoc no s'enteniien entre elles les altres sis pro-